

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 254/2016-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. mája 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária Beňová, s. r. o., Blumentálska 8, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka a konateľka Mgr. Martina Beňová, vo veci namietaného porušenia jeho základného na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6 Co 295/2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. februára 2016 doručená spoločná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej spolu len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru postupom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6 Co 295/2015 (ďalej len „napadnutý konanie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou doručenu okresnému súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) domáhal ochrany osobnosti v súvislosti s uverejnenou fotografiou a informáciami o jeho osobe žalovaným. Okresný súd žalobe sťažovateľa čiastočne vyhovel, keď v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 238/2012 rozhodol rozsudkom z 26. marca 2015, ktorým uložil žalovanému povinnosť uverejniť ospravedlnenie, zdržať sa uverejňovania a rozširovania fotografie sťažovateľa a odstrániť z webovej stránky žalovaného inkriminovaný článok. Vo zvyšku návrh sťažovateľa, ktorým sa domáhal priznania náhrady nemajetkovej ujmy v sume 30 000 €, proti žalovanému zamietol. Sťažovateľ podal proti uvedenému rozsudku prvostupňového súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že odvolaním napadnutý rozsudok vo veci samej potvrdil a vo výroku o trovách konania zmenil tak, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania.

Sťažovateľ nespokojný s výsledkom označeného súdneho konania v sťažnosti uvádza, že napadnutý rozsudok krajského súdu je arbitrárny, jeho odôvodnenie je nedostačujúce a vnútorne rozporné, zároveň aj nepreskúmateľné. Z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok považuje za nezákonný a porušujúci jeho označené práva.

Sťažovateľ zároveň v sťažnosti uviedol, že z dôvodu nedostatočného odôvodnenia a arbitrárnosti rozsudku v napadnutom konaní podal prostredníctvom právneho zástupcu

dovolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté. V súvislosti s prípustnosťou svojej sťažnosti zároveň poukázal na rozhodnutie ústavného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 735/2014 z 26. marca 2015 a bol toho názoru, že aj napriek skutočnosti, že v súčasnosti prebieha dovolacie konanie, je jeho sťažnosť vo vzťahu k napadnutému postupu krajského súdu prípustná.

Sťažovateľ preto v závere svojej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálehom:

«1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie upravené v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6Co/295/2015, porušené bolo.

2. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6Co/295/2015, porušené bolo.

3. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave

.k. 6Co/295/2015-376 zo dňa 2.11.2015 v časti, v ktorej Krajský súd v Bratislave potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava V č.k. 7C 238/2012 - 305 zo dňa 26.03.2015 v Časti zamietnutia zvyšku žalobného návrhu sťažovateľa (IV.), týkajúceho sa návrhu na uverejnenie ospravedlnenia za zásah do práva sťažovateľa na súkromie, návrhu sťažovateľa na odstránenie článku s názvom „Študovaný“ z webovej stránky <http://pluska.sk/plus7dni/zaujalo-nas/studovany.html> a nároku sťažovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za neoprávnený zásah do práva na súkromie a práva na podobizeň, zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

4. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 6Co/295/2015-376 zo dňa 2.11.2015 v Časti, v ktorej Krajský súd v Bratislave zmenil rozsudok Okresného súdu Bratislava V č.k. 7C 238/2012 - 305 zo dňa 26.03.2015 v Časti týkajúcej sa trov súdneho konania, zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

5. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] bytom [REDAKOVANÉ], trovy právneho zastúpenia vo výške 303,16 EUR na účet právneho zástupcu - Advokátskej kancelárie Beňová, s.r.o., so sídlom Blumentálska č. 8, 811 07 Bratislava, [REDAKOVANÉ], do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd vychádzajúc z informácií uvádzaných sťažovateľom, že proti rozsudku krajského súdu v napadnutom konaní podal dovolanie, ktorého prípustnosť založil na dôvode odňatia možnosti konať pred súdom podľa § 237 písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) z dôvodu nedostatočného a arbitrárneho odôvodnenia rozsudku krajského súdu, ktoré okresnému súdu

doručil 15. januára 2016 a o ktorom ku dňu podania sťažnosti nebolo rozhodnuté, dospel k záveru o neprípustnosti sťažnosti sťažovateľa.

Z princípu subsidiarity ako jedného zo základných pojmových znakov právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ochranu pred ústavným súdom nemožno využiť súčasne alebo pred inými prostriedkami nápravy, ktoré má sťažovateľ k dispozícii, ale že sťažnosť je prípustná iba vtedy, ak napriek vyčerpaniu všetkých prípustných právnych možností nápravy naďalej dochádza k porušovaniu základných práv alebo slobôd sťažovateľa (m. m. IV. ÚS 21/02).

Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého vyčerpanie všetkých opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných právnych predpisov, neznamená samotné podanie oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom (IV. ÚS 177/05).

Tvrdená skutočnosť podania dovolania sťažovateľom proti rozsudku krajského súdu v napadnutom konaní vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o uplatnených námietkach porušenia označených práv, ak je zrejmé, že sťažovateľ podal dovolanie, pričom ústavný súd zistil, že v čase rozhodovania ústavného súdu nie je dovolacie konanie skončené. Sťažnosť musela byť preto odmietnutá pre jej predčasnosť, pretože o ochrane označených práv, ktorých porušenie namieta, bude vo vzťahu ku krajskému súdu rozhodovať Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací.

Súbežné podanie dovolania a sťažnosti na ústavnom súde navodzuje situáciu, keď uvedený princíp subsidiarity síce vylučuje právomoc ústavného súdu, ale iba v čase do rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní. Tejto situácii zodpovedá aplikácia § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje...

Ústavný súd preto zaujal názor (podobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 358/09), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti na ústavnom súde je sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

Pokiaľ ide o právny názor vyslovený v rozhodnutí ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 735/2014 z 26. marca 2015, že nemožno považovať dovolanie za účinný prostriedok nápravy v prípade dovolania založeného na dôvode prípustnosti podľa § 237 písm. f) OSP z dôvodu nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia, pretože prax najvyššieho súdu pri posudzovaní otázky prípustnosti takéhoto dovolania je nejednotná, III. senát ústavného súdu konštatuje, že ide o ojedinelé rozhodnutie ústavného súdu, pričom zároveň konštatuje, že stabilná judikatúra ostatných senátov ústavného súdu je v tejto otázke opačná (m. m. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 551/2012, IV. ÚS 196/2014 a iné).

Pre úplnosť dodáva, že argumentácia sťažovateľa o nejednotnosti rozhodovacej praxe najvyššieho súdu je prekonaná aj zjednocovacím stanoviskom občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015 k výkladu § 237 ods. 1 písm. f) OSP (uverejnené pod č. 2 Zbierky stanovísk najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky 1/2016) ktoré znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku.“

Aj z uvedeného dôvodu sú závery uvedené v označenom rozhodnutí II. senátu neaplikovateľné na prípad sťažovateľa, pretože po prijatí označeného rozhodnutia II. senátom ústavného súdu došlo k zjednoteniu rozhodovacej praxe najvyššieho súdu citovaným stanoviskom.

Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

O ďalších návrhoch sťažovateľa formulovaných v sťažnostnom petite (zrušenie jednotlivých výrokov rozsudku krajského súdu v napadnutom konaní, náhrada trov konania) z dôvodu odmietnutia sťažnosti nebolo potrebné rozhodnúť.

Ústavný súd sa však v daných okolnostiach musel zaoberať aj úvahou, aké dôsledky bude mať pre sťažovateľa prípadné posúdenie jeho dovolania najvyšším súdom ako dovolania neprípustného. Pre tento prípad ústavný súd majú na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy konštatuje, že v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní bude sťažovateľovi lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu.

A contrario potom platí, že v prípade vecného posúdenia a rozhodnutia najvyšším súdom o dovolaní bude mať sťažovateľ k dispozícii už iba podanie sťažnosti ústavnému súdu týkajúcej sa tohto rozhodnutia za obvyklých podmienok.

Nad rámec odôvodnenia sťažnosti ústavný súd dodáva, že sťažovateľ petit svojej sťažnosti formuloval nejednoznačne a nejasne, keď v bode 1 a 2 petitu žiadal vysloviť porušenie označených práv výlučne postupom krajského súdu v napadnutom konaní (a nie aj jeho rozhodnutím), pričom v ďalších dvoch bodoch petitu žiadal zrušiť jednotlivé výroky rozsudku krajského súdu v napadnutom konaní. Z uvedených dôvodov mohol sťažnosť odmietnuť aj z dôvodu nedostatku zákonom predpísaných náležitostí, pretože petit sťažnosti v predstretom znení je nevykonateľný.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2016